

Артюр Рембо

Прикляквания

Усетил куркане, и днес към обед чак
се буди с мъка брат Милотиус и зърва
как слънцето лъщи като черпак;
и цепи го глава, а трябва и тепърва
да вдига тежкия калугерски тумбак.

Върти се в мръсната постеля, но разплута
снага надига, вбил в корема колене,
щастлив като старик, успял в една минута
да сграбчи, клетият, и нощното гърне,
и чак до кръста да заголи двата бута.

И ето го, клечи и, сгърчил пръсти, бос
трепери, радва се на слънчевата ласка,
закнижения джам заляла с мазен сос;
и като полип, с кръв налял, игриво бляска
под слънцето върхът на месестия нос.

.....

Край огъня ръце е скръстил, дреме и с джука
увиснала, нозе протегнал, свел глава;
вонят крачолите, луличката мъждука
и нещо шава из ленивите черва
тъй както птица се рови из боклука.

А сред руините от дрипели и смрад
се ваят по корем безчувствените вещи;
скамейки-жаби спят сред тъпа благодат,
а пък бюфетите, раззинали зловещи
усти – подобно хор – сънуват адски глад.

Такава жеге е; главата сякаш с вата
натъпкана, тежи; той чува изведнъж
как почват косми да му никнат по брадата.
И тъй разхълцва се след малко тоя мъж,
че ще разчекне чак на столчето краката.

.....

А в тиха лунна нощ, щом лигави лъчи

поръбят задника, заел удобна поза,
на розовия сняг се вижда как клечи
и сянката – една разпуквала се роза.
И към Венера – чутовен нос – стърчи.

КРАЙ

© 1994 Кирил Кадийски, превод от френски

Arthur Rimbaud
Accroupissements, 1891

Набиране: NomaD

Издание: Артюр Рембо. Поезия. Подбор и превод от френски: Кирил Кадийски.
Издавателство „Нов Златогор“, София, 1994.

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/10792>]